

Katarina Mazetti

NÕOD KARLSSONID

SASIPUNÐAR
JA TROMPETID

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

NÕBUDE KARLSSONITE SUGUPUU

Vanaisa ja vanaema Karlsson

Neli tütart:

Ulla, uurija, abielus Allaniga,
neil on kaks last – tütred **Julia** ja **Daniella**,
hüüdnimega Kimmu

Molly, näitleja, **George**'i ema

Regine, George'i poolõde,
elab koos nende ühise isaga Saksamaal.

Ellen, kokk, Claude Bouclé elukaaslane,
Alexi ema. Nad elavad Prantsusmaal.

Frida – kunstnik, ajakirjanik, trapetsiartist, kübarate
modelleerija, ajaloouurija, loomapargi juhataja,
langevarjur ja nii edasi. Elab Pütisaarel.

1. peatükk

Koletis

Julia nägi und.

Ta jalutas läbi kauni rohelise maastiku, kus õitsesid puud ja sädistasid linnud. Päike paistis mahedalt. Tema kõrval kõndis imekena noormees, kes vaatas talle otsa ja naeratas, nii et valged hambad särasid. Julia tahtis just vastu naerata ja tema käest kinni võtta, kui korraga pistis puuvõrade vahelt pea välja tohutu suur koletis ja möiratas nii valjult, et Julia kukkus voodist välja ja ärkas.

Ta vaatas hämmeldunult ringi. Kena noormees oli kadunud, vasak põlv, millele ta maandus, tegi haiget, aga mõirged jätkusid. Need kostsid toa teisest otsast ja Julia aimas halvimat. Ta süütas öölambi ja tõepoolest! Seletus oli silmanähtav!

Julia ajas end vaevaliselt püsti ja röökis: „Oled sa arust ära või! Ma sulle näitan!“ Siis liipas ta, nii kähku kui suutis, toast välja ja tõttas läbi eesruumi kööki.

Ema oli hakanud viimasel ajal väga varakult tõusma, et rahus üksinda hommikueinet süüa. Ta istus köögilaua ääres, põlev küünal enda ees, ja sõi kinnisilmi kausist jogurtit

meega, ümisedes samal ajal midagi endamisi. See kõlas umbes nagu „ooooohhhhhmmmmmm“.

„Ema! See on juba liig! Kas tead, mida ta teeb?“

Ema ohkas. Ta oli viimasel ajal selgusele jõudnud, et ta töötab liiga palju ning vajab vaikust ja rahu. Sellepärast püüdis ta hommikueinet teistest varem süüa ning sellepärast oli ta end mõnikord veidrasse asendisse väänanud ja ümises endamisi. Seda nimetatakse joogaks ja see on väidetavalt hea inimestele, kellel on vaja tuure maha võtta.

„Sa tead ju, et mind ei tohi segada, kui ...“ alustas ta.

„Tssss!“ tegi Julia. „Kuula!“

Nad kuulatasid. Kusagilt korteri teisest otsast kostis kohutavaid mõirgeid, mis olid Julia äratanud. Läbilõikavalt karjuvad trompetihelid, mis meenutasid mitmesugustes toonivarjundites kohutavalt valjusid kõhugaase.

Köögiuks avanes ja jalgu lohistades jõudis kohale Julia isa, hommikumantel seljas.

„Mis SEE on? Kas te olete korterisse elevandi tassinud? Kuidas te ta trepist üles saite?“ haigutas ta.

„Tulge kaasa, siis näete!“ tigetses Julia. Vanemad kannul, marssis ta kindlal sammul tagasi oma tuppa. Ta paiskas ukse lahti ja jäi harkisjalu seisma, käed puusas.

Julia noorem õde Daniella, hüüdnimega Kimmu, istus oma voodis ja puhus trompetit, nagu pingutusest peaaegu lilla. Jubedad röögatused kajasid seinte vahel ja tüdruk ise

viipas närviliselt käega, et nad ära läheksid. Julia voodis konutas perekonna kirju kõuts Kassiniru ja põrnitses paaniliselt Kimmut, karv nii turris, et ta nägi välja kaks korda suurem kui tavaliselt. Kui ta oleks osanud oma teravati-pulised kassikõrvad käppadega kinni katta, oleks ta seda teinud, seda oli näha.

Isa astus paar kiiret sammu läbi toa, kiskus trompeti järsult Kimmult ära ja tõstis selle käeulatusest kõrgemale.

„Milles asi?“ küsis ta rangelt. „Kell on pool seitse hommikul!“

Kimmu ronis voodist välja ja hüples, et trompetit kätte saada.

„Kas ma enam pillimängu ka harjutada ei tohi?“ nurises ta. „Ma tahan minna kooli puhkpilliorkestrisse. Muusikaõpetaja andis selle trompeti mulle laenuks!“

„Olen kindel, et muusikaõpetaja ei käskinud sul seda ke-set ööd puhuda,“ väitis ema. „Ja kas ta ei oleks võinud sind seda ka MÄNGIMA õpetada?“

„Ma surun selle lehtri sulle kõrvuni pähe, kui sa magad,“ sisistas Julia.

„Olge ometi *andante*, olge lihtsalt *andante*,“ vastas Kimmu häirimatult. „See tähendab muusikakeeles rahu-likud. Oleme nüüd kõik *andante* ja sööme hommikust!“

*

Tüdrukute nõo George'i kodus mõtiskles poisi ema Molly kirja üle, mille oli eelmisel päeval saanud. Ta ei suutnud peaaegu terve öö uinuda, sest ei teadnud, mida teha. Viimaks ta tõusis, hiilis vaikselt George'i tuppa ja äratas poja. Too torises, püüdis pöörata ema poole selja ja uuesti uinuda. Kuid Molly raputas teda õlast.

„Asi ei kannata oodata,“ seletas ta. „Me peame täna otsusele jõudma. Ja ma tahan seda koos sinuga teha. Tule, võtame kerge eine.“

Kui nad köögilaua ääres istusid, kummalgi tass teed ja vorstivõileib ees, ulatas Molly George'ile kirja. „Loe!“

George luges kirja kaks korda läbi. Siis vaatas ta emale otsa.

„Vaata nii on siis lood,“ sõnas Molly. „Sa ju tead, et sul on Saksamaal poolõde Regine ja nüüd tahab isa, et ta lihavõttepühade ajaks teile Pütisaarele külla tuleks, tal on siis koolivaheaeg. Et te üksteist tundma õpiksite!“ Molly kõverdas suud, nagu maitseks tee talle mõru.

„Jah?“ ei taibanud George. „Mis siis viga? Miks sa nii pahur välja näed?“

„Kolmel põhjusel,“ vastas Molly. „Esiteks. Ma vestlesin tädi Fridaga ja ta ei ole sel ajal Pütisaarel. Ta teeb koos oma peigmehe Valteriga Idasadamas tööd, see on mingi väga salajane ettevõtmine, millest ta ei taha rääkida. Ja teiseks. Saksamaal kestab koolivaheaeg lihavõtete ajal nähtavasti

terve nädala, sest see Regine tahab tulla nädalaks. Ja ma arvan, et nii kaua te koolist puududa ei saa, üpris varsti algab ju suvine koolivaheaeg.“ Ema jäi vait.

„See ei ole mingi mure,“ arvas George. „Me võime kooli teatada, et meil on puhkenud ... näiteks katk ja me peame Pütisaarele karantiini jääma. Oleks kindlasti tore mõned päevad koos oma ainsa õega veeta. Ja me oleme ju varemgi Pütisaarel üksi olnud. Ainult et ilma teisteta hakkaks seal kurb. Kas Regine ei võiks tulla veidi hiljem? Jaanipäevaks?“

„Tead, asi on nii, et ma helistasin eile õhtul kõigile oma kolmele õele. Ellen Prantsusmaal ütleb, et see on fantastiline kokkusattumus, sest nad jäävad oma ristluslaevaga lihavõttepühade ajaks Kopenhaagenis ankrusse ja talle meeldiks küll, kui Alex koos teiega Pütisaarel pisut lõbutseks. Kui ma Ullaga rääkisin, siis tema tundus olevat nutu äärel. Kimmu on nähtavasti kusagilt mingi muusikariista hankinud, ta muud ei tee kui mängib ja Ulla ütles, et kui ta Kimmut otsekohe majast välja ei saa, siis kolib ta ise ära. Nii et Julia ja Kimmu saavad samuti tulla.“

„Aga ... aga ... HURRAAAA!“ rõõmustas George. „Varasuvine lisapuhkus enne tõelist suvevaheaega! Ja mis on kolmas põhjus? Sa ütlesid, et neid on kolm?“

Molly vaikis hetke. Seejärel lausus ta: „Sa oled juba piisavalt suur, et taibata, George, minu jaoks ei ole see sugugi vahva, et sul on õde. Sinu isa sõitis Saksamaale, kui sa

olid vaid üheaastane, ega tulnudki meie juurde tagasi, sest kohtas seal Regine ema. Ja korraga olid sa saanud noorema õe, aga isa sul enam ei olnud. Sellele ei ole sugugi tore mõelda!“

„Ära siis mõtle,“ soovitas George. „Mina ei tee seda kunagi. Nojah, ta oli ju üpris tore mees, kui temaga mullu kohtusin, kuid ma ei tunne tema järele mingit igatsust, sest ta ei ole siin kunagi elanud. Ja ma saan ju tema asemel õe, see tähendab samuti midagi! Julial ja Kimmul on Kassiniru, Alexil tema pajad ja kastrulid, aga minul?“

Ema naeratas vastutahtsi.

„Küllap on sul õigus. Hea küll, sõida siis, aga sel juhul ära rohkem luni, et me koera võtaksime. Kui sul on olemas hoopis õde!“